

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΡΙΣΤΙΚΟ

Μόνον δέν ζέρεις πάς περνώ
στο μέτωπο έπάνω
αλιά στούς ή καρδούλα που
οτο νού μου σύν σέ βάνω.

Συλλέχτης: Π. Κ.

Ο ΦΟΝΙΑΣ

Μέν το δημορι μόνον οι δύο μας εί-
μαστες δρουντον. Έγω έσυμπλήρωνα τις
σημειώσεις στο ήμερολόγιο μου. Κάθε
τισον το ρουχαλήτο των κουφισμένων συ-
ναδέρφων σταμπιτή τη σκέψη μου. Βλέ-
πω το παστομένα κορδιά μασκούπεπομέ-
να δάτ' το τρύπας κοντέ; κανθάρες και
συλλογίζουμε πόσες μάνες αργυρούν
εύτη την ώρα πίσω δάτ' τα βιναρά καὶ
πέντε δάτ' τη διάλοσα στο διάφορο χω-
ρούδικα, καὶ μὲν τὰ διάλυμα τὰ σπι-
τάκια μας! Ήξω διάρκεια μουγγέται
γηρεμένος καὶ πίνουσι σήμερα τενεκέδεια
καπνού δύο δικύεται κάπου το διάφορο
χιτώνη μονού. Σηκώνω το
κακά της μαντίνας μου καὶ κουκούλων
τά γόνατά μου μὲν τὴν κορβέτη. Μά-
κατι δέν κοιτάμε πόση φόρο διάρκη;
Στην διάλη άκρα τούς δημητρίου κιθαρό-
νος στο χωρατέιο σεαλπάτη, δικυμπά-
τον; ἀγκώνες στα γόνατα καὶ φάνετο
συλλογομένοι. Ήταν πάντα μαλαγγό-
λικος τιπος δικαλόροδος σύντος συντο-
πίτης μὲν ἀπόψε καὶ έχει. — Γιατί δέν
παραγίζεις, οὐ Κόπη; Δέν νιοτίζεις, είπε.
Θά... περιμένει... — Τι περιμένεις; τὸν
φόρτησα. — Τί περιμένεις... Ήθελα... κάνε τὴν
δουκιά σου... Γρίφας γρίματέ; — Οχι
γρίφη, μα κάτι, έτοι μά νά περιά η
ώρα. — Δέ δέν δργήση; γαστέρας σου τελιώ-
νει καὶ τὸ κερί παρατήρησες! — Έχω
άλλο μά τι δέλες; Κάτι περ μά εις...
Σηκώνηκε. Πέρος λένω μά τους συ-
ναδέρφων καὶ ήσθε κοντά μου. — Δέν
είχε, έσον γρίφη μά την Πετρόδο; Ήρ-
θε τοχηρόμενο πόση; — Ναι ήσθε μά
δέν είχε! έσον είχε;

Τὸ δργαλεῖσθαι τούς την τούχη του. — Αύ-
το δέλω νά μον διαβίση, είπε μά σάν
τελείωσε, κάνε τη διαλίση σου.

Ήταν ένα ἀγρίματο χωραπόσουλο
διάρκης μά είχε μά λεπτότη ματσά του
καὶ τούπανα βρίσκεται σημερα. Εδυγει· οὐ
καὶ διπροστοκή; σέ δύο; τούς συν-αδέρ-
φων του καὶ πό πολο στους; φτωχούς
καὶ ἀδύναμους. Μια ριζήτανε πρόδημα
τὴν κουφαλάνα του μὲ δοσες; δέν τους
έρθανεν η δική τους. Σάν πάγινε μά
νερο μαζίνε δέλα τὰ δάπανά παγούν α.
Ποιός δύο; θέλα τερό!... Καὶ γύρης
κατεύδωμένος κειμόνα καφι, ἀπό το
βίρισ. Ή καλούν η ήταν διάγη μέσος
του. Απ' ατρεβότανε τὴν ἀνταπόδοση
καὶ ἀπόσφευγε νά παραβιθέση κανένα
στο παραμύρο. Νά, ἀπόψε είχε γράμμα
διά τὴν πατρά. Απ' τις διάρκεια
πού ήταν στο παγηδόμος του. Λόγος δέ;
τὰ μεσοντικά δέν τὰ κατάφεσε νι βάρη
έναν νά τού το διαβίση! Καὶ μάνον δ-
ταν φοβήθηκε πώ; Θά σωνότανε τὸ κερί^μ
μου έπιδιμησε νά μέ ένοχή του!

Πήρα τὸ φίκελο καὶ το βίησα τὸ
γράμμα. — Πέρος, είπε, πούς είναι δι-
στολέας. Δινέβαστη τὴν ποτηράφη. — Ρή-
γηνα Κανού! Ρήγηνα Κανού! «Ετο
λέγει; αὐτή τὸ γρίφα τὸ γράμμα; ρώ-
τι σεν ἀνήσυχος..» Ετοι δε γενεν η
υπογραφή. Γιατί; Τι σου είλεσσή;.. «Ερ-
ρεξε μά ματά στους καφιάσε ους συν-
αδέρφους θετερα είλε σιγη. Αύτη ήτανε
μπομένησύ μου Μά καφι μέ ἀγαπούσε
καὶ γά δέν τη διδελα. Τ. γρίφει; διάρκεια,
διάρκεια.

«Μάθε δια σου γρίφω διά της; χα-
ρο; της διαγωκής; ένεκα της ει-
σιδρος διαγωκής της. «Έλένη, ήτας
έτεκεν δρόπα (ειντραπάτο) μέ τον ίδιον
τού διφενπού της εἰς τὰ καταστάσου διού-
λευτεν. Μάθε δια δύο τὸ χωρό τη
βρίσει καὶ δύος οι φαληράς έγραψε καὶ
καὶ λένουν δια καὶ ή μίννα της ή αν-
θρωπονή, ήτας μαίστα καὶ την έγραψε
μὲ τὰ πάλια κάτια. Καὶ έγω τὰ βλέπω
δια αὐτά καὶ έσωγε καὶ στεναχω-
ρούσαι πάν..»

«Αρτέξεις δάτ' τὰ χέρια μεν τὸ γράμμα,
τὸ γέρωσε με μαίνει, τὸ δ' γά σε, τόκινε
γέλια κομικά καὶ άρχεται νά λέσει.
Έκλιπε πάλι, σά μικρό παδε. «Ένα
κλάμα νευρ καὶ σισικό. Σινη ήσχησε
λιγάκι τὸ βέταλο νά πινάσισε δέ δέλησος
νά μον πάλι ήτανε η Έλένη καὶ γά
δέν έπέμενε.

«Ως τη σαγή ποὺ κομιδηκα, κοντά
αδύε, τὸν δικούσα ποὺ δικούσε κάτω
δια την κοιθέτα του. Το πρωι μηγή
στην αναφορά καὶ ζήτησε άδεια μα τη
Μυτλήνη. Ο έπιληγας είπε πώς: δια-
γρέσθωντα οι άδειες δάτ' το Υπουργεί.

Την μάλη μέρα διά Κόπης δέν ή πάει
στο Λόργο. Ούτε την μάλη φινηρεκουνένι.
Αργότερα μάθωμε πώς: ικρούχηκε λι-
πάτητη.

Τον ένταρθρικα διετέρα δάτ' έ προσ
ποργήτε, στο Κακούνηγκειο. «Ήταν δι-
καηγόρομένος. Ήταν δικαηγόρος,

ΤΟ ΚΟΜΠΟΛΟΤ' ΚΑΣ

= Τις πρώτη λέση σὲ μά πιστη σαση
της «Κυρίας Πρωθυπουρίου» δάτ' τι θίσ-
τον Φροτ.

= Η Γαλλική φόρα επιπεδη ιτο τες.
— Ο Χ. Γάλλης πούσα ε τὸ χωροφ-

λικα διερμηνέα της Αγγλης ή;

= Μιλούσε... Αγγλογερμανοχωρα-
κίστα.

= Το Μαρικίκι.

= Πιν τώρα τελευτήνια μάρχισ μόνις
εργη στη σκηνή περισσότερο νά αύτεκα-
μαζώνει τη διαρκιμένη της τάχη.

= Και λιγάτερο νά ποιέσαι μὲ την
διέλεια καὶ την ελλικρίνεια πούλε ώ-
τερα.

= Γελούσε δαυγκράτητα καὶ δέν ή-
ζεσκ γρού Έγγλεικιάν έκείνα πούλετε

= Αντίθετα δάτ' τούς θεατές πι πί-
χη τη πληρώσινε καὶ δέγκελοντε νι καθόλιον.

= Στό τέλος, η Σκηνή καὶ οι κουνίτες
δέν τα βάσταξι.

= Το κτιτρέπεται μα τού σαλονού δι-
εργάμη.

= Ούτις τριη πλευρά του δέπεσε μεγα-
λότερα καὶ κουκεύλωσε τους καλλιέργεις;

= Τὰ παρασκήνια ήνεκηδησαν

= Και πολλοί τῶν κεκομημένων δι-
πισθεν αιδινή, ήγερθησαν,

= Και οφθησαν πολλοί.

= Τὸ Κοινό έθυσοντασμένο, γέλασε

= Επί τέλους καὶ αὐτό.

= Και δικη; Γύλη; πούλαξε ξαπλάτη,
δέλοντα; καὶ μη, δέλοντα;

= Τὸ γερό μάρναμενον τόν Ήραλή Μπόρα,

= Τὸν χρό μάρναμενον τέλεινον τύκο πού
τόσο πεντηνά,

= Και οήκασε μό ες τεν τὸ βάρος

= δόλου τού γερεμασμένου σαλονού,

= Και το... έργον

= Στήν παρασταση τοῦ «Εξοχώιατου

= Μπατάτη»,

= Κάπιος δάτ' ή νς θεατές τὸν βα-
ρούκοτοσκότασ.

= Ο μέθοδοφο; Δικοιμημήσεις στήν

= πρώτη πράξη.

= Κα κόπαστε στήν τελευταία.

= Ε··· μονάχα μικρά διαλείμματα

= σάν ζέσταναν τὰ παλαμάκα.

= Μισούντος σε,

= Κύταζε μέ το ένα του μάτι τούς

= δορυφ πινσ,

= Τὸ ξινάκλεινε

= Χ-σμουριάτας της ήδοντα.

= Και τὸν ζαντέρεντοκούν ενουνείδητα,

= Ως τὸ νέο διάλειμμα.

= Κάπιος δάτ' ή τεν τὸ πόλητον τούς
καλυπτοράταδε; εῆ; Μυτλήνη;

= Εβάζεις στήξητη.

= Πώς διανθρωπος σύντος τόν πῆ-
ποντα!

= Με της ζειώσιες τῶν Τούρκων

= Και μέ το ζήτη α τον Τσέστρο.

= «Νέρη καὶ π' λιν κατεκάλεινα τὸν
δρόποντα.

= Σε λαρε κάτιον ιδικό γά νά τα
ζειάσει.

= Και δάτη; έβαζεις πώ; δέν είναι
πίστα να τούς την ερώ.

= Είχανε στήξητης τούς την πολιτικής
Μυτλήνη.

= Ζητάζεις μέ τον ιδιωτικόν τους

= Κατέβαστε μέ τον ιδιωτικόν τους

=